

EGLUTĒ

Vol. 10, No. 6 1959 birželis

SKAITYMO VADOVAS

Puslapis

	Lietuvių kl. pamokėlė	Mažųjų skaitymai	Sunkesnis skaitymas	Religija ir moralė	Tėvynė Lietuva	Kiti kraštai, nuotykių	Mandagumas, sugyvenimas	Sveikata ir saugumas	Gamta ir technika	Mūsų Dienų įvykiai ir žmonės	Paragininimas mąstyti ir spęsti	Paragininimas veikti ir kurti
3. Prie Jėzulinio Stalo				X								
4. Gudruolis Zidorėlis	X											
7. Vyrų žygis	X											
11. Ožiukas	X											
12. Žvėryne		X						X				
15. Sibiro Maldaknygė			X								X	
21. Baisusis Birželis				X								
22. Antanukas keliauja					X							
23. Keisti ir įdomūs dalykai								X				
25. Algis ir Alytė						X						
26. Pasidarykime patys											X	
27. Galvosūčiai										X		

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

Prie Jėzulinio Stalo

Jonas Minelga

(Pirmosios Komunijos dienai)

Paskendęs altorius žieduos ir vainikuos, –
Vainikuose skęsta Dievulinio Kančia.
Kiek daugel mažičių į Puotą atvyko,
Į Dievišką Puotą jie renkasi čia.

Liepsnoja širdelės, apsvaigusios laime,
Gerajam Jėzuliui atvertos plačiai.
Pradžiugusios lūpos kartoja be baimės:
– O, Kristau, šiandieną mes Tavo svečiai!

Baltučiai rūbeliai, baltutė ir siela.
Tyra ir skaisti ji lyg žiedas obels,
Suvirpa varpelis. Kaip gera ir miela!..
Tuoj Viešpats į širdį gyvent atsikels.

Liepsnoja žvakutės, apšviesdamos Kristų,
Nušvitusį tarpe jaunųjų širdžių...
Ramybę ir laimę krūtinės pažįsta, –
Kasdienių dejonų tarp jų negirdžiu.

Gudruolis Zidorėlis

Sonė Tomarienė

1

Zidorėlis buvo labai linksmas berniukas. Jis labai mėgo klausytis, kaip žmonės šneka ir tą šneką tiesiai išaiškinti.

Kartą mamytė skalbėsi. Išskalbusi Zidorėlio marškinius, padavė jam sakydama:

– Išnešk tuos savo marškiniukus į kiemą ir padžiauk saulėje, kad greičiau išdžiūtų. Vakare eisime į svečius pas tetulę.

Po ilgos valandėlės grįžta Zidorėlis atgal su tais pačiais šlapiais marškiniais.

– Na, Zidorėli, kodėl marškinių nepadžiovei, kaip liepia?

– Kad saulės negalėjau pasiekti. Lipau ir ant tvoros ir į medį buvau įkopęs, o ji vis kaip aukštai, taip aukštai.

– Eik, tu Zidorėli, – nusišypsojo mamytė. – Saulėje padžiauti tai nereikia ant saulės pakabinti. Padžiauk saulėtoje vietoje, kur saulė šviečia.

– Tai taip ir sakyk, mamyte, – atsakė gudragalvis Zidorėlis ir vėl išbėgo laukan.

2

Vieną kartą mamytė pyragus kepė. Pakišusi pyragus krosnin, šūktelėjo Zidorėliui:

– Nubėk į valgomąjį ir pažiūrėk, kiek laiko.

– Kas kiek laiko?

– Kiek laiko. Į laikrodį pažiūrėk.

Po kiek laiko Zidorėlis sugrįžta į virtuvę.

– Kur tu taip ilgai buvai? – tarė mamytė. – Kiek gi laiko?

– Užtrukau, kol pažiūrėjau, kiek kas laiko, – pa-

aiškino Zidorėlis. – Pirmiausia, ta ilgoji laiko prispaudusi tą trumpąją.

– Kokia ilgoji?

– Ta ilgoji laikrodžio rodyklė laiko tą trumpąją. Todėl ji taip pamažu sukasi, nes prispausta. O pasakui grandinė laiko pakabinusi du svarsčius, vieną aukščiau, kitą žemiau. Žinai, mamyte, kad mūsų senoviškas laikrodis su svarsčiais.

– Aš ir pati tą žinau. Bet kelinta valanda?

– Tai ko manęs pirma to neklausei? – juokėsi Zidorėlis. – Be dešimties penkios.

– O, tu išdykėli!

3

Kartą Zidorėlio mamytė ruošėsi važiuoti senolės aplankyti.

– Sėsk, Zidorėli, ant dviračio ir, nuvažiavęs į stotį, pažiūrėk, kada traukinys išeis. Tik niekur neužgaišk, tiesiai namo važiuok.

Zidorėlis išvažiavo. Praėjo pusvalandis, Zidorėlio nėra. Praėjo ir valanda, Zidorėlis vis negrįžta. Pagaliau parvažiavo visas raudonas, iškaitęs.

– Kur tu taip ilgai buvai, Zidorėli? Juk stotis visai arti. Aš į traukinį pavėluosiu. Kada gi traukinys išeina?

– Jau nebepavėluosi, mamyte. Jau traukinys išė-

jo. Todėl aš taip ir sušilau, skubindamas tau pasakyti, kad traukinys ką tik išėjo.

– Tai man pasiuntinys! – supyko mamytė. – Juk sakiau, kad negaišk, tik pasižiūrėk, kada traukinys išeis.

– Liepei pažiūrėti, kada traukinys išeis, tai aš ir laukiau, kol jis išėjo.

– O tai tau! Taip ir nežinau, kada eis traukinys pas senolę!

– Tuo nesirūpink, mamyte. Vienas ką tik išėjo, o po valandos eis ir kitas.

4

Buvo labai karšta diena. Mamytė virtuvėje pietus taisė ir jai buvo dar šilčiau. Ji priėjo prie termometro, pasižiūrėjo ir sudejavo:

– Ai, kad tas termometras ir nekrinta!

– Ar būtų geriau, jei nukristų? – paklausė Zidorėlis.

– Žinoma, kad geriau. Kai termometras nukrinta, tuojau vėsiau.

Po kiek laiko mamytė išėjo į kiemą. Zidorėlis pribėgo prie lango ir šaukia:

– Mamyt, mamyt! Termometras nukrito! Ar vėsiau tau dabar?

– Ką tu niekūs kalbi, Zidorėli? Kaip karšta, taip karšta.

– Bet termometras nukrito.

– Ar tikrai? Kiek jis nukrito?

– Ligi pat grindų nukrito, mamyte.

– Kaipgi jis galėjo nukristi?

– Ogi aš pasilipau ant kėdės, paklibinau paklibinau tą vinutę, ant kurios termometras pakabintas, tai jis ir nukrito.

– Ak, tu mano gudragalvi! Termometrą sudaužei!

– Nebijok, mamyte, nesudužo. Aš jam pagalvėlį padėjau, minkštai krito.

VYRŲ ŽYGIS

ST. YLA

Buvo vyrai, jau ne pupos.
Švietė saulė — geras ūpas.
Švilpė lūpos.

Ne lenktynės per dirvoną,
Gal tik žygis kur į šoną,
Klauskit Jono...

Be švilpuko, be birbynės
Naujos mintys vyram py-
Bus lenktynės. [nės,—

O geriau neklausinėkit,
Tik su vyrais kartu bėkit,
Pažiūrėkit!

*

Bėga pievom, slenka ežiom
Vyrai mūrai įsirežę, —
Randa ežį.

Ė, koks kelmas nematytas,
Žiūri vienas, stebi kitas,
Žiūri Vytas.

Vytas vadas komanduoja,
Vyrus mūrus išrikiuoja:
— Imt geruoju!

Ima Jonas, bando Algis:
— O, aštrus, kaip tėtės dal-
— Kurgi Margis? [gis,

Margis skersas atlinguoja,
Vyrai kudlių atakuoja:
— Kur prapuolei?

Margis merkia vieną aki,
Kas iš vyrų ką pasakė,
Gal Baltakis?

Vytas ima žodį viešą:
— Pui, ši eži, pui, ši priešą!
Margis tiesiai —

Op, ir šoko ant eželio,
Kad sucyps, kad puls iš ke-
Ne, vyreliai, — [lio!

Ežio nieks negal paimti,
Nebent vadas keistų mintį,
Šaukt Daugintį.

*

Senas žinomas artojas
Iš laukų štai arklį joja,
vyrai moja:

Dėdė patarė stebėti,
Kol ežys pradės judėti,
Šniukštinėti.

*

— Ei, dėduli, gal padėtum,
— Radom daiktą štai dagė-
— Kur jį dėti? [tą,

Vyrai laukia susigūrę,
Tarsi dėdė juos užbūrė,
Ežio žiūri.

— Tai man vyrai linksmo
rato!
— Pirmą kartą ežį matot,
— Pirštus kratot!

O ežys lyg kelmas kietas,
Guli tyliai suisirietęs,
Nei iš vietos!

Vytas pratarė per nosį,
— Ar ilgai mes čia tūnosim,
— Nekovosim?!

Nieks nesiruošė kovoti,
Tiktai Margis ėmė loti,
Vyrai ploti.

Vyjo Margi, Margis—Puiki,
Striuką buką, mažą zuikį,—
Kėlė dulkes —

*

Tuo metu kažkas iš guolio,
Žybt, padarė greitą šuolį.
Kudlius puolė...

Dulkės uždengė šį žygį,
Vyrai grįžo tiesiai lygiai
Nakties mygiui.

Šoko bėgti palei ežią,
Vyrai gręžėsi nuo ežio,
Įsirėžę,

OŽIUKAS

Pr. Imsrys

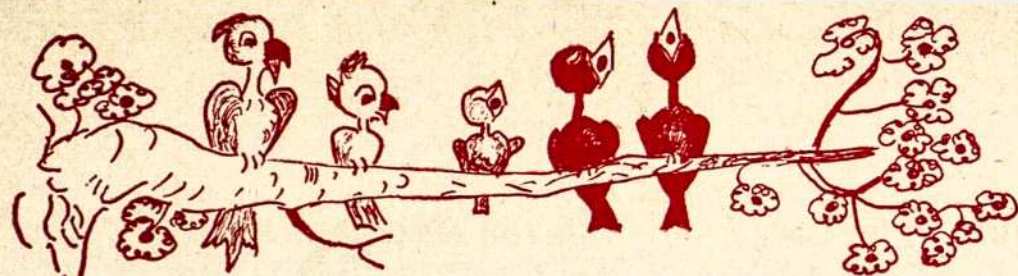
Nors ir mažas tas ožiukas –
Kir-vir-vukum, žilas, striukas.
Bet jisai jau ir dabar
Su ragiukais bar, bar, bar!
Su ragiukais tas ožiukas
Apie vaikučius vis sukas.
Tarp mažyčių, tarp vaikų
Jieško sau jisai draugų.
Ai, vaikučiai, tas ožiukas
Apie jus ne veltui sukas.
Jei tik būsit jo draugai,
Tai išdygs ir jums ragai...

* * *

Pasaka be galo

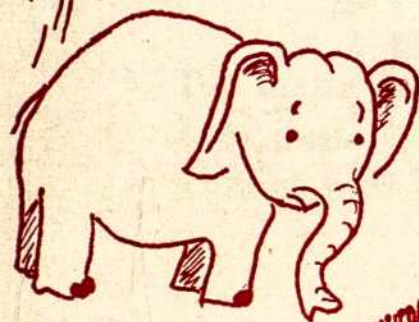
SENIS IR SENELĖ

Buvo senis ir senelė. Jie turėjo tik avelę. Ta avelė kaip avelė. Buvo senis ir senelė. Jie turėjo tik avelę ir t.t.

Ž V Ė R Y N E

ALE RŪTA

Išsodino traukinėlis vaikus, išbėrė, kaip spalvotus žirnius. Pasiplė tie žirniukai į visas šalis. Įsitvėrė į tėvelių rankas, arba vieni patys, — po du, po tris susibūriavę — skubėjo prie narvų, prie uolų, dirbtinių pelkių aptvertų kalnelių, olų su mažyčiais nameliais... Visur gyveno dideli ir maži žvėrys, žuvis, paukščiai, vabalai ir gyvatės.

Kalnelio olose lindėjo balti vilkai, lapės, švarūs kaip žaisleliai zuikučiai. Baltos meškos tingiai kilojo kojas. Iš tarpu baltų vilnų sunkios galvos atrodė ne tik tingios, bet ir išdidžios. Drybsojo riebus ruoniai, didžiulė žuvis pūtavo nešvariame duobės vandeny. Vaikų akys ir balsai šokinėjo nuo vieno prie kito. Ištiestas pirštas rodė šypsančiam tėvui kalnelį, nuo kurio leidosi riestais ragais ožka. Nesuspėjęs nei nustebimo išreikti, berniukas jau bėgo prie kito kalnelio, kur augštai matėsi išdidžiai galvą pakėles briedis. Šakotais ragais ir liūdnu veidu žvelgė į tolį elnias. Gal jis tikro miško, tikrų kalnų ir pakriaušių pasiilgęs? Gal svajoja apie tyrą, šaltą vandenį kalnų upely? Aldutė stebisi, kad

bizonai tokie dideli, gauruotom galvom, o uodegytėm — kaip maža šluotelė.

— Ar jiems dantukai nepavargsta graužti ir graužti? — Klausia Aldutė.

— Ne. Jie turi stiprius dantis. Medį gali pergraužti.

— O koks jų vardas?

— Vebrai.

Mergaitės akys nuslysta toliau. Vebrai jai neberūpi. Tegu sau jie graužia, jei nori.

— Ar galima ant jo pajoti? — Klausia Aldutė, rodydama nedidelį arkli.

— Ne. Čia laukinis arklys.

— Tai nenoriu jo! O, čia aviniukas! Aš jį paglostysiu!

— Negalima. Tai irgi laukinis. Tas aviniukas gali būti piktas.

— Kodėl šitie pižamytėm apsilvilkę? Ar jau miegoti eis?

— Ne, jie be pižamyčių. Tik toks jų kailis. Tai zebrai.

— Ar tokių yra Lietuvoj?

— Ne, Aldute, nėra tokių.

— Tai einam toliau. O, žiūrėkit, žiūrėkit! Koks didelis! Koks ilgas kaklas?

— Čia žirafa, Aldute.

— Veidelis tai jos mažas, kaip mano. O kam jai tokio ilgo kaklo reikia?

Ten ir atgal vaikšto susimąstę,

o gal pikti Dingo, Australijos šunys. Atsitūpusi kengūra krapštosi pirmutine koja. Ilga, smaila jos uodega ilsisi ant akmens, priekinės trumpos kojos suriestos. Aldutė sparčiai pro ją praeina.

— Žiūrėkit, tas laižo liežuviu, kaip aš laižau ledus. Tas — su ilga uodega, pasipūtusia.

— Tai skruzdėda, Aldute. Ji taip sulaižo skruzdėles nuo žemės.

Dideli narvai įtaisyti dideliuose namuose. Ten gyvena kudlotais kaklais liūtai ir grakščios liūtės, piktais ir pasenusiais veidais.

— Ar tai žvėrių karalius? — Pasitikrina Aldutė. — O aš maniau, kad jis bus su karūna.

Lopiniuotais kailiais leopardai ir jaguarai pro narvo pinučius rodė savo didelius nagus, lyg įspėdami, kad jie plėšrūs ir kad jų nemėgintų niekas užliesti. Šitie ir skersai rainiuotais apdarais tиграi, plačianosiai, susiraukšlėjusiais kaklais, hipopotamai per daug nežvėjo Aldutės.

— Kodėl negalima jų paglostyti? — Klausinėjo nusi-vylusi.

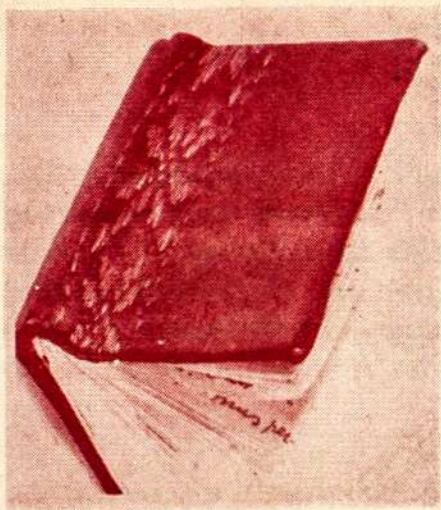
— Amebų, vabalų, kirminų, vėžlių ir gyvačių ji bijojo.

— Negražūs. Ir aš jų bijau. — Trumpai atsakė išpū-tusi lūputes.

Paukščiukai! Dideli ir maži! Jos akys skraidė paskui skraidančius paukštelių, jos balselis čiauškėjo ir čiauškėjo, norėdamas perviršyti paukščių giesmes ir ulbavimus. Jų plunksnų spalvos buvo įvairios, kaip už vielinės tvorelės stovinčių vaikų apdarai. Čiulbėjo paukščiai, vaikai irgi! Sukinėjosi, kraipėsi ir Aldutė, kaip paukštytė, ir vis klausinėjo:

— Ar tokių yra ir Lietuvoj? Ar tokių yra Lietuvoj?

Ant plačiu groviu apkasto kalno šokinėjo bezdžionės. Įvairios, viena už kitą juokingesnės. Susirietusi tupėjo ant akmens ilgas rankas žemyn nuleidusi šimpanzė. Susivėlusiomis, tankiomis kudlomis apžėlusius šonus krapštėsi gorilos. Barzdoti, ant kaktos trumpais, lyg pakirptais, plaukais, tingiai vaikščiojo orangutangai. (nukelta į psl. 20)

Sibiro Maldaknygė

PUSELĖ

V A I Z D E L I S

(Sibire. Vidurnaktis. Lagerio kambarėly silpna žvakės šviesa. Padėta du pagaliai ant jų lenta — tai stalas. Mergaitės suplyšusiais rūbais, dreba nuo šalčio. Viena sėdi ant grindų ir rašo, o antroji paišo. Atsargiai, tyliai, įslenka dar dvi. Mergaitės: Ada, Lionė, Levutė, Valė.)

LIONĖ: Ada! Tu jau rašai!

ADA: O ką tu manei, Lione, kad snaudžiu.

LEVUTĖ: Kaip tavo rankos? Ar dar sutinusios? (Pažiūri į rankas)

ADA: Truputį geriau. Bet dabar apie tai nėra laiko.

LIONĖ: Ada mieloji, gavome gabalėlį duonos.

ADA: Iš kur?

LIONĖ: Vėliau papasakosiu. Kai baigsim maldaknygę.

LEVUTĖ: (Apkabindama) Mes taip bijom, kad badas tavęs nenuvarytų į kapus.

VALĖ: (Nepakeldama akių nuo darbo) Dabar ne apie kapus svajokite, bet apie maldaknygę. Šį vakarą reikėtų baigti.

ADA: Bravo, Vale, tu realistė. (Mergaitės susijuokia)

VALĖ: Ššššš.... mergaitės atsargiai.... Kai visi sumigę dar pavojingiau. Kiekvienas šlamėsys juntamas.

LIONĖ: Aš taip norėčiau kad, prieš Vasario 16 maldaknygę pasiektų Pranutę ir Lietuvą.

LEVUTĖ: O aš norėčiau, kad pasiektų ne tik Lietuvą, bet ir Ameriką.

VALĖ: Levute, tu per daug nori.

ADA: Mergaitės nutilkit. Kai užgirs kas, tai bus jums Amerika.

VALĖ: Levute, turiu kelis baigtus piešinėlius, štai gali klijuoti.

LEVUTĖ: Dievuli, kad tik pasisektų persiųsti! Paskaite, gal jie mus suprastų...

VALĖ: Suprastų? Abejoju.

LEVUTĖ: Ką, tu abejoji?

VALĖ: Ar manai sotus alkaną suprantą.

LEVUTĖ: O gal ir tavo tiesa. Ištikrųjų, kas gali mus suprasti, kiek mums kainavo gauti keli gabaliukai popierio....

VALĖ: Kol mudvi su Lione suorganizavom rašymo priemones, reikėjo dviejų dienų maistą paaukoti.

LIONĖ: Vale, ką tu ten apie Lionę. Ji nieko blogo nepadarė.

LEVUTĖ: Ruselį privaišino, o pati stipriau susiveržė, kad nenukristų nuo alkio. Ak, tas nuolatinis alkis....

ADA: Mergaitės, mes turim duonos gabalėlį! Taip skubam, kad net pasivaišinti pamiršom. *(Dalina po gabaliuką)*

LEVUTĖ: *(Paima duoną, pasižiūri, pavarto)* Ada, tu suvalgyk.

ADA: *(Nustebus)* Kas yra Levute?

LEVUTĖ: Ada prašau. Tau labiau reikia. Nešant ji taip kvepėjo, bet aš galvojau... *(Nebaigus sakyti susijaudina ir išeina)*

ADA: Levute, kur tu eini, ten šalta? *(Bando eiti paskui)*

LEVUTĒ: Aš tuojaus sugrīšiu. Aš... būk gera, palik mane minutei...

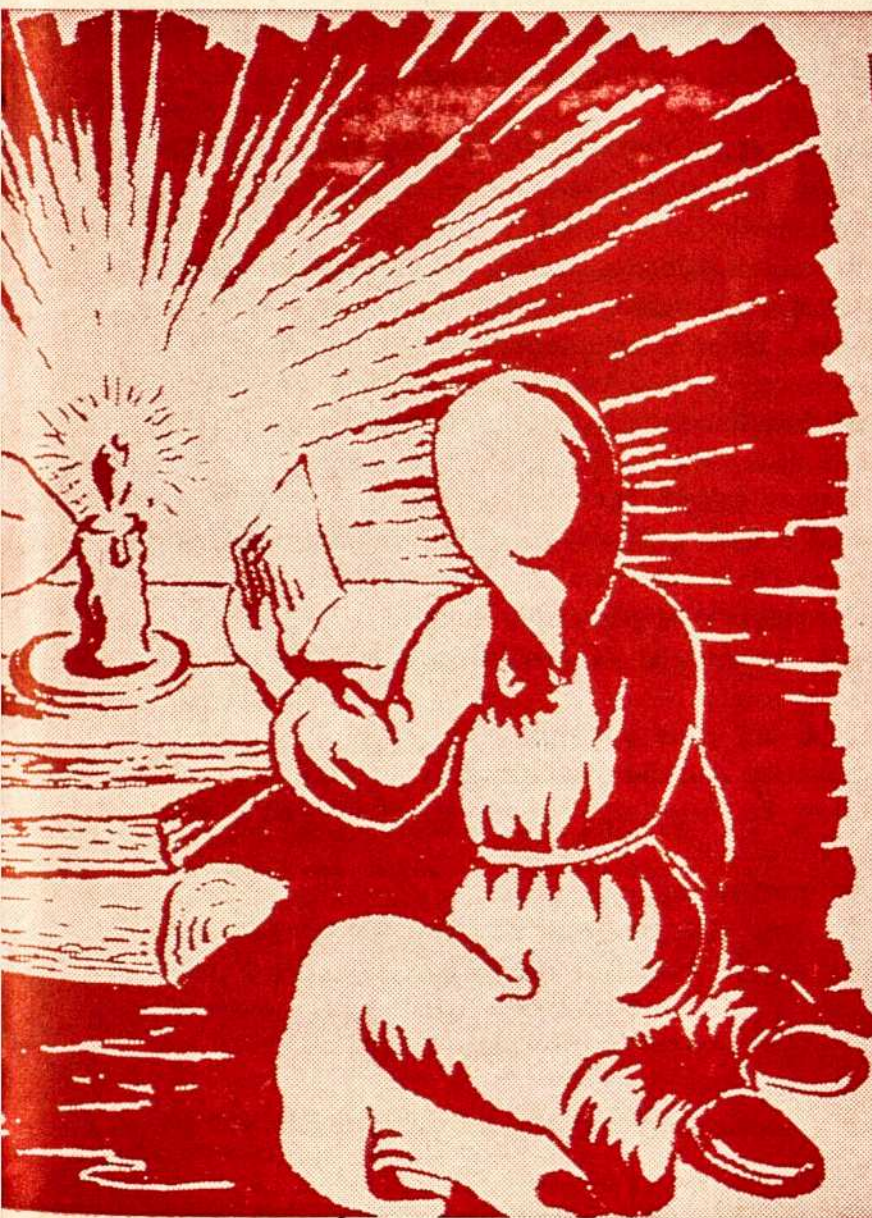
LIONĒ: Ak, ta Levutē.

ADA: Jī tikras angelas. Jai tik kiti rūpi.

VALĒ: O pati jau vos kojas pavelka.

ADA: Tiesa, Lione, kaip Levutēs kojos?

LIONĒ: Blogai.

Marija,
maldauju
pagalbos
Tēvynēs
gynējams
maldauju
taikos ir
ramybės
savo
kraštui
ir
išvarqu-
slom
pasauliui

VALĒ: Kaip manai, kas pakenkē jos kojoms, badas ar šaltis?

ADA: Manau vienas ir antras.

LIONĒ: Teisingai. Bet žinot mergaitės, daugiausia maldaknygė.

ADA: Tikrai.

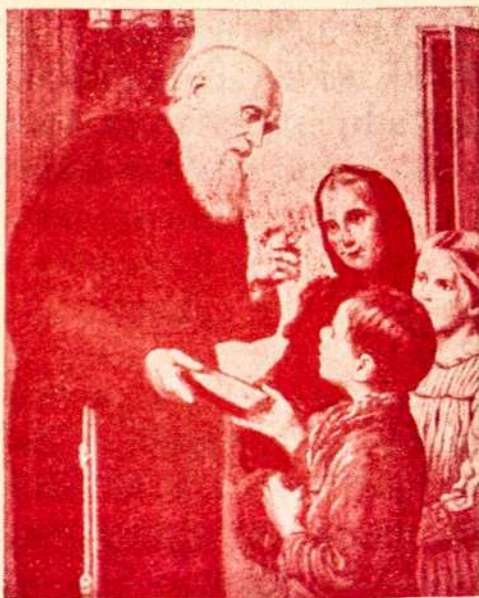
- LIONĖ: Atmeni Vale, kai tu vieną dieną susirgai ir nepajėgei darbo normos atlikti. Pasilikai dirbti naktį. O mudvi buvom susitarę tą vakarą pristatyti maisto kiekį už kurį turėjom gauti rašymo reikmenis. Atmeni?
- VALĖ: O, dabar atsimenu. Buvo žiauriai šalta.
- LIONĖ: Taigi, mudvi su Levute atlikusios misiją bandėm pasukti saugesniu keliu į lagerį. Ir paklydom. Suklimpom į pusnykus, o buvo šaltis, šaltis! Levutė taip sušalo, kad, beveik žado neteko. Tada jau aš bijojau dėl jos.
- VALĖ: Ar ji nesusirgo po to?
- LIONĖ: Kaip nesusirgs. Susirgo. O į darbą vis vien turėjo eiti. Kojos nuo peršalimo pasidarė puslėtos ir visa oda nuėjo.
- VALĖ: Bet ji nieko nesisakė.
- LIONĖ: Ji ir man uždraudė sakyti, kol nebus baigta maldaknygė.
- ADA: Tai kaip ji į darbą nueina?
- LIONĖ: Kruvinom kojom. Žinot mergaitės, ji herojė. Ir vis aukoja už Lietuvą, kalinius, už jaunimą.
- ADA: Bet kur dingo? Levute, Levute.
- LEVUTĖ: Tuojaus ateinu. *(Ada išeina)*
- ADA: Levute, kas yra, tu sergi?
- LEVUTĖ: Nieko Ada, man truputį galva svaigsta. Pagulėsiu ir bus geriau.
- ADA: Matai Levute, sakiau pati suvalgyk duoną.
- ADA: *(Sugrįžta)* Žinot, mergaitės, su Levute gali būt blogai. Paguldykim čia.
- VALĖ: Ji čia nepasilsės, kai mes dirbsim.
- ADA: Tai geriau nebaikim šiandien. Lione, kaip tu manai?
- LIONĖ: *(Juokiasi)* Manau, kad man akys merkiasi. Mudvi su Levute pora naktų nemigusios.
- ADA: *(Nustebus)* Ką judvi darėt?
- LIONĖ: Mūsų maldaknygei vizą ruošėm. Buvom prislinkusios prie vyrų lagerio susitarti, kaip ir kada perduosim. Šio vakaro duona iš ten.
- VALĖ: *(Nustebus)* Ir nieko nesisakėt atėjusios. Šelmės. Ką jos sugalvojo, nei mūsų nesiklausė.
- ADA: Na, jei jau šis reikalas sutvarkytas, tai tikrai galim eiti pamiegot.
- VALĖ: O kada sutarėt įduoti?
- LIONĖ: Būtų geriausia rytoj rytą. Nuo rytojaus keičiasi darbo prižiūrėtojas, ateis tas kurio pagalbos jie tikisi. Bet šį kartą jis paskirtas porai dienų, mes tikrai suspėsime.
- VALĖ: Tada tikrai einam miegot, o numigusios pabaigsim. *(Ruošiasi miegui)*

- ADA: Mano viskas baigta, tik vienur kitur dar taisau. O kaip tau Lionyte?
- LIONĖ: Viršelis baigtas. Levutė įklijo paskutinius lapelius. Uždedam viršelį ir siunčiam.
- VALĖ: Ar į Ameriką?
- LIONĖ: Gal būt. Levutė meldžiasi, kad knygelė patektų į Ameriką.
- ADA: O jei šis Levutės noras įvyktų, įdomu, kaip šią knygelę priimtų Amerikos lietuvaitės?
- VALĖ: Ha, Amerikos lietuvaitės į tokias skurdeives dėmesio nekreipia.
- LIONĖ: *(Juokaudama)* O jeigu atkreips. Tada Valė pagarsėtų kaip menininkė. *(Visos juokiasi)*
- VALĖ: O jūs šarkos. Mane ant juoko.
- ADA: Mergaitės, Levutę paguldysim į vidurį jai bus šilčiau.
- VALĖ: Negerai į vidurį. Į pasienį. Tada mes tyliai atsikelsim, o Levutė galės dar pamiegoti kol pabaigsim. Pabaigusios — tiesiai į darbą.
- ADA: Levute, ar gali ateiti. Sukalbėsime maldą ir einam visos pamiegoti.
- LEVUTĖ: *(eidama)* Ar suspėsime paskui?
- VALĖ: Suspėsime. Prieš Vasario 16 dar ir tavo Ameriką pasieks. *Kalba savo sukurtą maldą. Šviesa gesta.*

Yra vienas žodelis, kuris labai retai girdimas — "ačiū". Mes nuolat ko nors prašome. Bet kai gauname, dažnai pamirštame pasakyti "ačiū". Kodėl? Gal, kad per daug užsižiūrime į dovaną, nepakeldami akių į tą, kuris ją mums duoda. Nepagalvojame apie jo gerumą. O mes ar nenorime, kad mums kiti dėkotu? Visi, ir Dievas ir žmonės myli dėkingumą.

Kiek kartų šiandien girdėjau žmones sakant "ačiū"? Kiek kartų aš pats tą žodį tariu?

O Jėzau, padaryk, kad būčiau geresnis. Apsaugok mane nuo nuodėmės. Padėk man Tave pažinti. Jėzau Tave myliu ir Tau dėkoju.

(atkelta iš psl. 14)

Čiulpdamas pirštą, raitytais plaukais ir didelėmis juodomis akimis berniukas stovėjo ir stovėjo, negalėdamas atsižiūrėti į bezdžiones. Viena smailanosė bezdžionytė pribėgo arti jo ir, atsistojusi ant užpakalinių kojų, įsidėjo priekinės kojos pirštą tarp dantų... Pamėgdžiojo tą juodą berniuką. Visi žiūrėjo į berniuką, į pamėgdžiojančią bezdžionę ir juokėsi.

Aldutė garsiai nusikvatojo iš kvailiukių bezdžionyčių ir traukė tėvelį už rankos tolyn.

Jau netoli vartų jie užėjo į vieną užtvartą daržą. Tenai buvo mažų aviniukų, vištyčių, gaidžių, žąsų, antyčių... Čia Aldutė į savo džiaugsmą sudėjo visą širdį, visą sielą. Nors buvo jau pavargusi, bet norėjo paglostyti kiekvieną (o glostyti tuos buvo galima), pavaišinti duonos trupinėliais, pašaukti "buria - buria" arba "tika - tika - tika". Su gaidžiuku ji mėgino drauge giedoti, su antytėmis kalbėjosi jų kalba: "pry-pry-pry", su žąsytėmis — "gir-gir-gir". Pasi-gavusi mažą geltoną viščiuką, glaudė prie veido ir nenorėjo paleisti, nors tas jau spurdėjo. Vištytėms davė lesti iš savo rankos, paršiukams pakasė nugaras, o aviniukams glostė tarpurages. Ir vis klausinėjo:

— Ar tokių yra Lietuvoj? Ar ir šitų yra Lietuvoj?

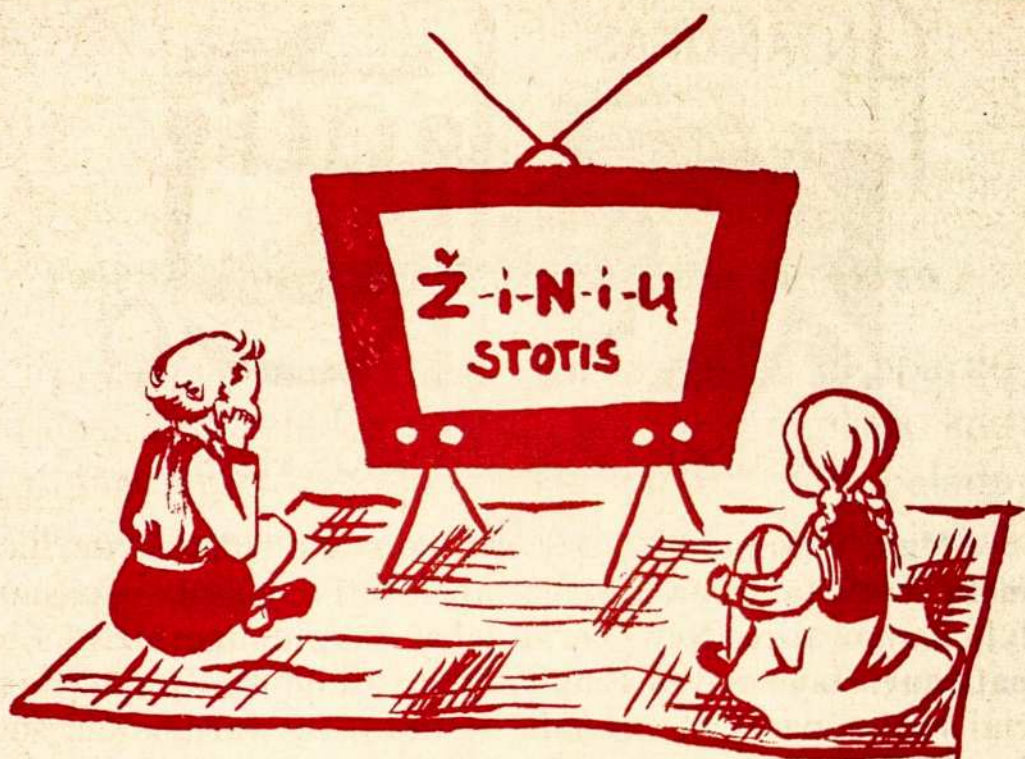
— Yra, Aldute. Yra. Daug.

Jos akys ir visas veidelis spindėjo džiaugsmu. Ji ėjo aplink vėl ir vėl, vis glostydamą, kalbindamą. Mamytė išpėjo, kad nesuteptų suknelės, bet apie tai ji negalvojo. Prie mažų ožkučių atsisėdo ant žemės ir mėgino su jomis sveikintis. Prie triušiučių narvelio net atsigulė, kad pro groteles geriau tuos mažuosius pamatytų. Tėvelis vadino namo, nes jau buvo vakaras, oras vėso, bet Aldutė nė girdėti apie tai nenorėjo.

Vienas žvėryno tarnautojas ilgai sekė mergaitę šypso-damas ir pagaliau, priėjęs prie Aldutės tėvelio, paklausė:

— Tur būt, ji ūkininkų duktė?

— Ne. Bet ji iš ūkininkų krašto. Išdidžiai ir linksmi atsakė tėvelis.

BAISUSIS BIRŽELIS

Birželio mėnuo toks gražus. Visus mus kviečia į lauką šilti saulutės spinduliai, ežero bangos ir žaidžiančių draugų balsai. Gal todėl sunku suprasti, kodėl tėveliai kartais sako: "baisusis birželis."

Tą mėnesį, 1941 metais atsitiko labai skaudus dalykas. Per keletą trumpų dienų rusai išvežė iš Lietuvos į Sibirą dešimtis tūkstančių lietu-

vių. Senus, jaunos ir net mažus vaikučius vežė apkaltuose vagonuose. Gal ir jums pasakojo mamytė apie dėdę, tetą, senelį, o gal net ir tėvelį, kurį komunistai ištrėmė į Sibirą. Tai buvo tikrai baisus birželio mėnuo. Naikindami nekaltą tautą, komunistai skriaudė tūkstančius šeimų.

Prisiminkim maldoje visus, kurie kenčia baisią priespaudą Sibire. Prašykim Dievulio, kad Jis suteiktų pasauliui taiką ir ramybę.

AUGŠČIAUSIAS DANGORAIŽIS

Man, Antanukui, prieš dvi savaites sukako dvylika metų. Tėtis ta proga nusivežė apžiūrėti augščiausio pasaulyje dangoraižio. New Yorke labai daug dangoraižių! Bet pats augščiausias yra Empire State Building. Jį amerikiečiai vadina pasaulio stebuklu. Ir tikrai tas vardas jam tinka. Jis turi 102 augštų! Jo augštis yra 1,250 pėdų. Ten įtaisyti 69 keltuvai, kurių bendras kelio ilgis yra net 7 mylios; o, langų jis turi net 6,400. Šis dangoraižis stovi pačiame New Yorko centre, kur susitelkę patys gražiausi pastatai. Į juos ir į tolimesnes šio didžiojo miesto, dalis gali pasižiūrėti pasikėlus keltuvais į dangoraižio viršų, kur yra įrengtos dvi stebėjimo aikštelės (observatorijos). Pirmoji aikštelė yra įrengta 86 augšte, o antroji 102 augšte, pačioje dangoraižio viršūnėje.

Keltuvas į viršų kelia labai greitai. Net, nejauti, kad važiuoji, tik pradedant judėti ir sustojant šiurpuliukai pereina per sąnarius. Keliantis ir pasikėlus, ausyse ūžia, kaip lipant į kalnus ar prie ausies prikišus jūros kiautą. Iš viršaus žiūrint į gatves, automobiliai atrodo kaip degtukų dėžutės, o žmonės — kaip musės.

Ant viršaus dangoraižio pastatytas labai augštas stiebas iš kurio šviečia stipriausios šviesos pasaulyje. Jos vadinamos "laisvės šviesomis", nes kasnakt jos šviesdamos siunčia penkiom valstybėm, taip pat ir keliaujantiems jūroje ir padangėje, laisvės ir draugystės sveikinimus. Šiuo laiku, tėtis sako, Empire State Building yra augščiausias pastatas, bet Kanada ketina statyti dar augštesnį, 132 augštų, Toronte.

Keisti ir Įdomūs Dalykai

Pelėda – paukštis, kuris skrenda be garso

Kai paukščiai skrenda, galima girdėti jų sparnų šlamesį. Bet pelėdos sparnai yra tokie minkšti, kad jų plasnojimas nesudaro jokio garso. Todėl pelėda gali naktį praskristi pro pat žmogaus galvą ir jis visai nepastebės.

Paukščiai, kurie save užkasa sniege

Tetervinas, šiltakraujis paukštis, įsikasa į sniego pusnis. Ten jis pasilieka ištisas dienas. Kodėl jis ieško šių sniego namų? O gi kad apsisaugotų nuo pavojingo vėjo, šalčio ir krušos. Temperatūra sniego pusnyne šaltą žiemos dieną paprastai būna daug šiltesnė, negu jį supančio oro.

Ž A I S K I M E !

ŠEŠKO GAUDYMAS

Žaidėjai sustoja ratu, rankas laikydami užpakalyje. Vienas žaidėjas vaikšto aplink ir po drabužiais slepia susuktą rankšluostį — žiužį. Tai „šeimininkas“. Jis susirūpinęs, kad jo vištidėje šeškas gainioja vištas. Vaikščiodamas dejuoja: „Šelmis šeškas piauna mano višteles. Ką daryt? Kaip tą šešką iškrapštyt? O, kas man šeškelį išvarys?“

Taip kalbėdamas, jis nežymiai kam nors į rankas įbruka žiužį ir eina toliau ratu. Gavęs į rankas žiužį, žaidėjas turi nuoduoti lyg niekur nieko ir laukti šeimininko ženkle. Pagaliau šeimininkas staiga šūkteli: „Gaudyk šešką!“

Žaidėjas, kuris turi žiužį, ima nestipriai mušti „šešką“ — iš dešinės stovintį žaidėją. „Šeš-

kas“ bėga aplink, o žaidėjas vėjasi jį ir retkarčiais suduoda žiužiu. Tuo tarpu šeimininkas užima laisvą vietą ratelyje. Ant tą laisvą vietą užima atvytas „šeškas“. Likęs be vietos žaidėjas tampa šeimininku ir toliau vadovauja žaidimui.

MEŠKERIOTOJAS

Visi žaidėjai sustoja ratu. Viduryje stovi meškeriotojas. Rankoje jis laiko „meškerę“ — stamboką virvę, kurios gale, vietoj kabliuko, pririštas nedidelis smėlio maišelis.

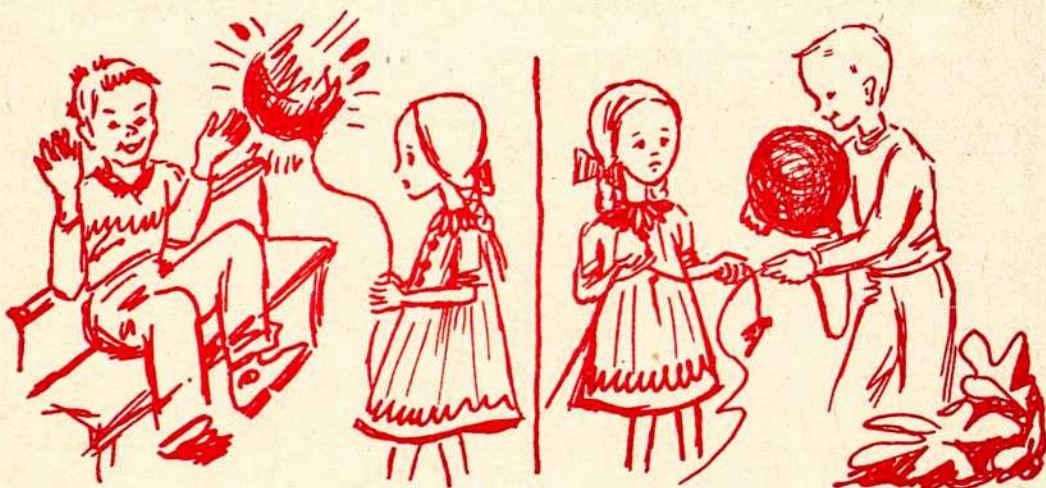
Meškeriotojas ima sukti meškerę aplink. Žaidėjai stropiai stebi maišelį ir šokinėja per jį. Žaidėjas, kuris užsižiopso ir nespėja peršokti, išeina iš rato. Laimi tas, kuris ilgiausiai išsilaiko rate.

ALGIS IR ALYTĖ

Ai, tas vaikas toks šykštus,
Kai praeina pro kitus,
Sako seseriai: "Tik tu
Nesakyk ką aš turiu..."
Nepakalbina, nesustos
Ir saldinių jiems neduos.

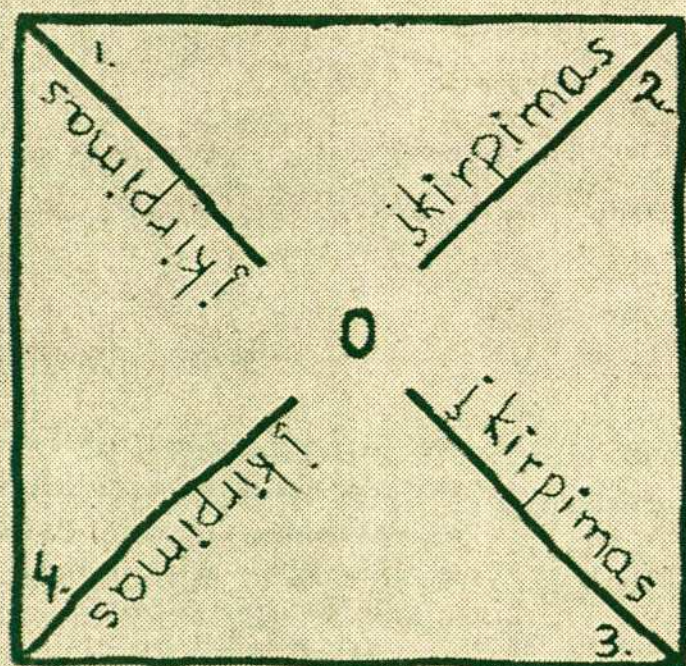
Algis gavo dovanų —
Saldumynų visokių.
Skambina draugams: "Ateik,
Pavaišinsiu jus kaip reik!"
Jo širdis gera, dosni,
Myli ji vaikai visi.

Kartais vaikas pavydus
Tyčia skaudina kitus:
Jei balionas kam susprogs,
Tai iš džiaugsmo jis pašoks.

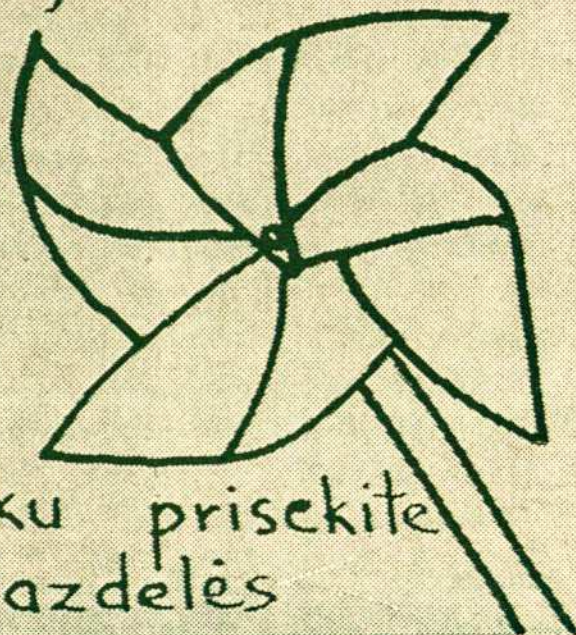
Tai ne Algis. Jis ne toks!
Jei balionas kam susprogs,
Jis paguos: "Neverk daugiau,
savo žaislą duodu tau.

Pasidarykime vėjo malūnėlį

Lygūs
kampai

1 kampą užlenkite ant vidurio 0,
2 ant 1, 3 ant 2, 4 ant 3

Septuku priskite
prie lazdelės

JUOKDARYS KLAUSIA

KUR PAKLYDO LIEŽUVIS?

Akina gadis.
Prašau kavuką puodos.
Viltas šakaras.
Lyta liejus.

K A S ?

Perlipau tvorą,
sutikau porą:
raudonos mergelės,
rankose kartelės,
širdy akmenėlis.

Padarykime naujus žo-
džius pridėdami raidę
prieky ir gale

1. – teka –
2. – akla –
3. L anga S
4. D ieva S
5. – kilti –
6. – virti –
7. M irti S
8. – pūsti –

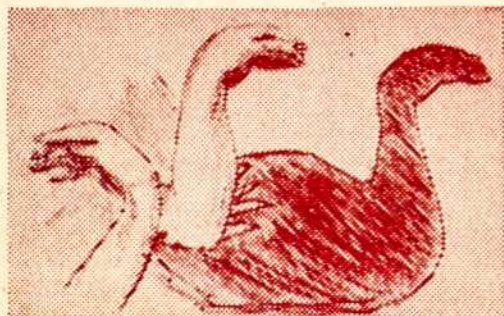
K A S ?

Dviem pupom visą lauką
apsėja.

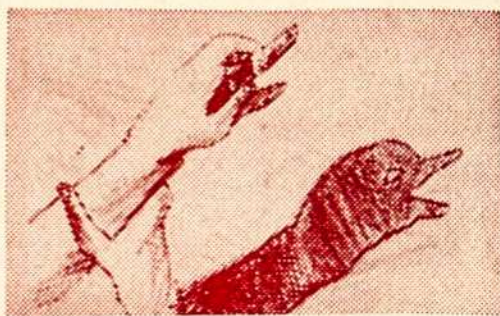
Du ratai pagiryje stovi.
Kitam kanda, pats rėkia.
Nevalgo, negeria, bet visa-
da gyvas.

Šulinys be dugno.
Senas senelis ant stogo pyp-
kę rūko.

RANKŲ ŠEŠĖLIAI

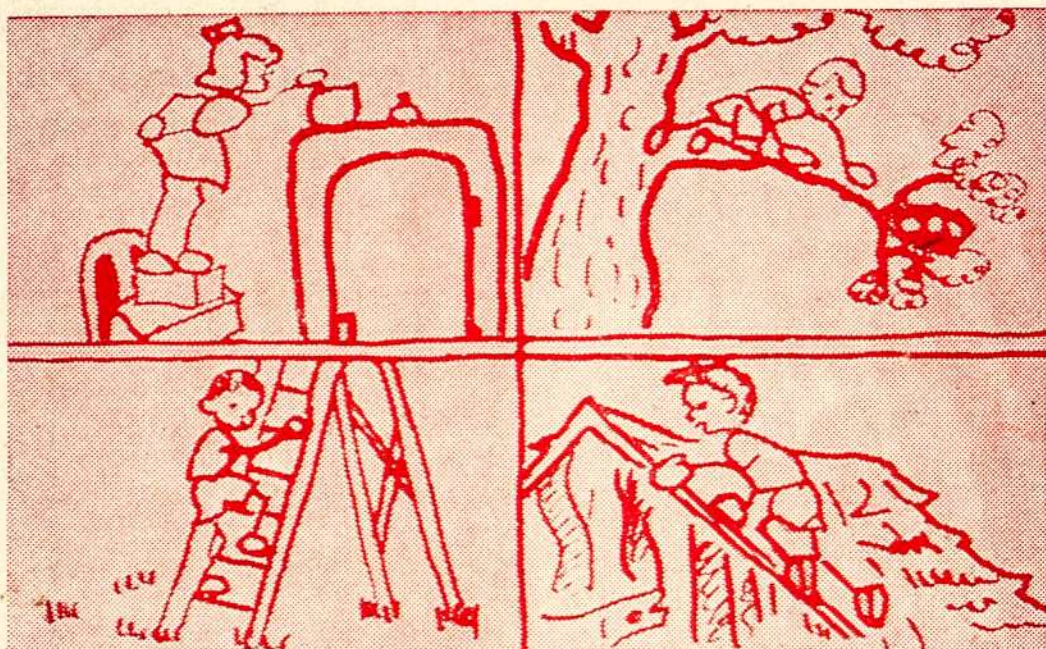

Gulbė

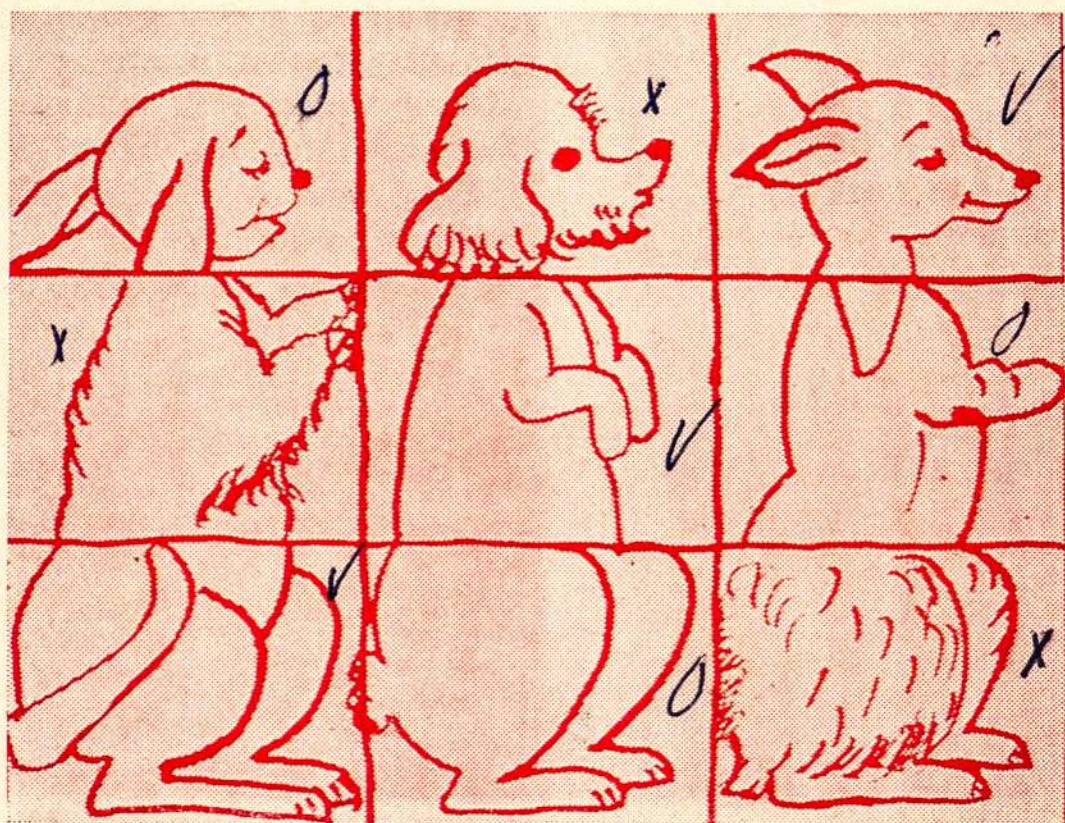

Žašis

-AR SAUGU?

KAM KAS PRIKLAUSO?

Per brangu...

Mažoji mergytė dažnai girdi savo mamą sakant: "O, tas per brangu, aš neišgaliu... (tai reiškia — neturiu pinigų)"

Kartą kažkas paklausė mergytę: "Ar tavo broliukas jau turi dantukus?" Ji atsakė: "Dar ne, mama neišgali, per brangu..."

Jonukas ir Marytė zoologijos sode stebi žirafą.

Jonukas: "Toks kaklas!... Kodėl jos toks ilgas kaklas?"

Marytė: "Ar nematai kaip augštai jos galva, o kūnas čia žemai."

Jonukas: "Na tai kas?"

Marytė: "Jei kaklas būtų kiek trumpesnis jie nesusisiektų..."

Tą dieną cirkas apsistojo mieste. Mokytojas rado ant savo staliuko toki pranešimą:

"Prašau atleisti nuo pamokų Tomą. Jo gerklės vamzdis užkimšo sloga. Jis negali kalbėti. O jo galva net rūksta nuo karščio.

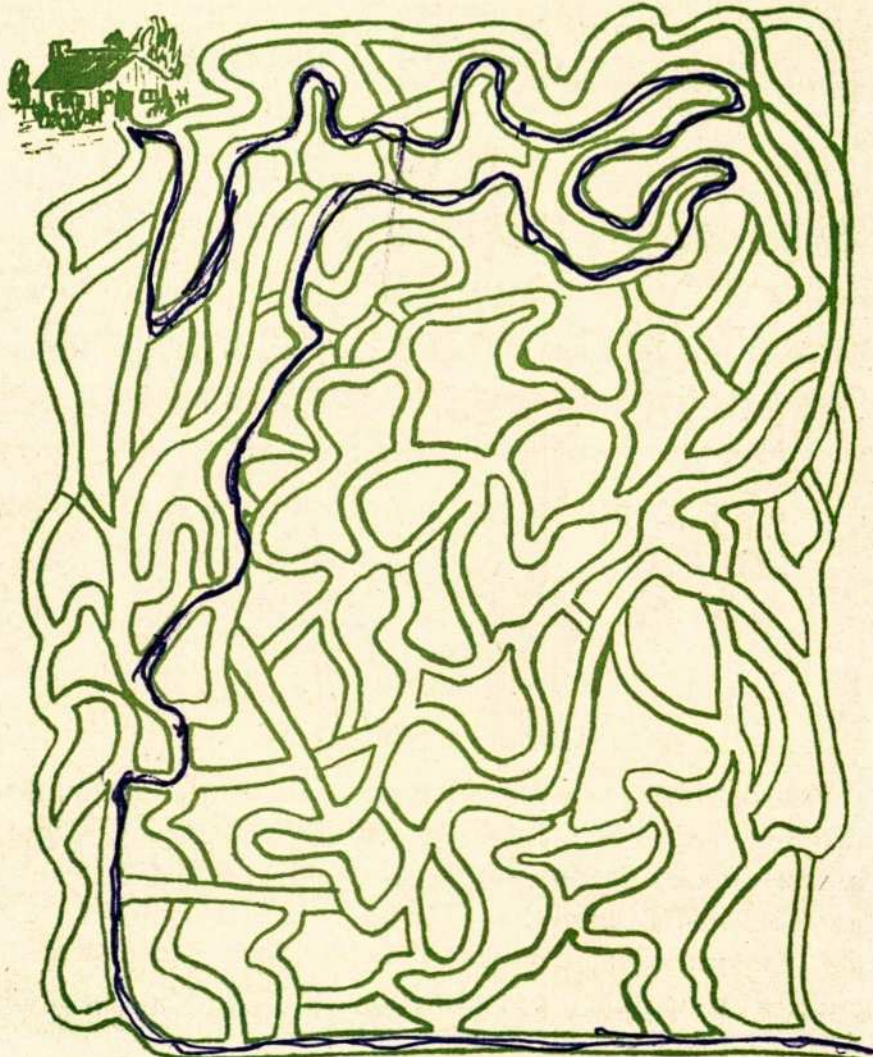
Mano Mama"

RASKIT

KELIA

I

NAMUS

PASAKŲ MĖGĖJAMS

Ar jums tinka pasakėlės?
Ar jūs mėgstat žvėrelius?
Ar jūs norite žinoti,
kam vėzdu per kuprą klius?

Kaip Kniaukutis ir Kukutis
pelėms pynė vyželes?
Ko taip juokėsi zuikutis?
Varna pupą ar sules?

Kaip senutis nematytas
mergaičiukės plaukus aus?
Ir kodėl graži Marytė
išvaryta iš dangaus?

Kodėl žvirblis draugo raino
nekvietė į vestuves?
Kas Mėnulį peikė žvainą,
kad Perkūno dukrą ves?

Viskas knygoj surašyta,
paveikslėlių pripaišyta.
Kas du doleriu atsiųs,
pristatysim į namus.

Saulės Vestuvės

Užsisakykite pasakų knygą
"Saulės vestuvės". Joje yra 14
gražių pasakų, kurias surašė So-
nė Tomarienė, nuolatinė "Eglu-
tės" bendradarbė. Pasakos pa-
puoštos 15 puikių paveikslėlių,

nupieštų dailininkės Vlado
Stančikaitės, "Eglutės" bendra-
darbės. Kaina 2 dol.

Sonė Tomarienė,
5126 S. Aberdeen, Chicago 9, Ill.

EGLUTĖ

Leidžia
Lietuvių Kultūros
Institutas

Redaguoja ir
Administruoja
Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Redaktorė — Sesuo M. Kristofora. Administratorė — Sesuo M. Oliveta.

Prenumerata:

Metams: \$4.00, atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus, adresų pakeitimus, ir raštus prašome siųsti ir visais redakcijos ir administracijos reikalais kreiptis:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

DĖMESIO!

Vasaros metu “Eglutė” ir vaikučiai turi “atostogas”.
Sekantis numeris bus rugsėjo nr.

Visiems savo skaitytojams ir bendradarbiams linkime
linksmų vasaros atostogų! “Eglutė”

ŠI NUMERĮ ILIUSTRAVO:

Vl. Abraitienė — “Vyrų Žygis” psl. 7, 8, 9 ir 10.

Kazys Jatužis — “Sibiro maldaknygė” psl. 16 ir 17.

Sesuo M. Veronika — “Algis ir Alytė” psl. 25.

Klišė psl. 15 — “Vyties”, klišė psl. 19 — “Žvaigždės”.

NO. 5 GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Psl. 26 Aitvaro galvosūkis: skersai — šioks, aitvarai, saulė; išilgai —
čionai, tarnas, atlėkė, bus.

Psl. 27 Mislės: 1. voras, 2. vėžys, 3. kempinė, 4. kada esi išalkęs, 5. po
šlapiu, 6. sauso, 7. vienodo svorio, 8. moka atmintinai, 9. apvalių.

ŠVENTĖS ir VARDINĖS

BIRŽELIS

1. P. Felinas, Ermendarda, Galinda
2. A. Adalgis, Blandina, Ažuolas
3. T. Davinas, Klotilda, Dievelta
4. K. Adegrinas, Vincenta, Vendrė
5. P. Švč. Jėzaus Širdis, Bonifacas, Kirija
6. Š. Norbertas, Paulina, Tauras, Mėta
7. S. Aventinas, Landulfas, Šilgaila, Milda
8. P. Medardas, Eustadiolė, Akytė
9. A. Primas, Felicijonas, Diana, Mažvydas, Vorilė
10. T. Getulas, Margarita, Kentminas, Vingėla
11. K. Barnabas, Flora, Dainius
12. P. Jonas, Antonija, Rūta, Ramūnas
13. Š. Antanas, Akvilė, Kunotas
14. S. Bazilas, Digna, Batrimas
15. P. Vitas, Adelaida, Gajus, Švarnas
16. A. Benas, Grecina, Jūra
17. P. Gundulfas, Ramboldas, Daumantas
18. K. Efremas, Marina, Gimbutas, Žaidrė
19. P. Gervazas, Protazas, Julijona, Ramūnė
20. Š. Silveras, Florentina, Žadvainis, Žinuolė
21. S. Aloyzas, Demetrija, Vėdulis, Rezeta, Mėta
22. P. Paulinas, Konsoreija, Laimė
23. A. Libertas, Agripina, Arvydas, Vanda
24. T. Jonas Krikštytojas, Alena, Gegė
25. K. Vilhelmas, Febronija, Mantmikas
26. P. Salvijus, Perseveranda, Jaunius
27. Š. Vladislovas, Arialdas, Gediminas,
28. S. Ireniejus, Almas, Tautgaila
29. P. Petras ir Povilas, Salomė, Parajus
30. A. Alrikas, Lucina, Tautginas, Uogelė

